

INKIJKVERSIE SCRIPT

De samenvatting van: **DE BOLLE BUIKEN PARADE...**

Een ontzettend vrolijk stuk door **Adriaan Bijlsma**

in 4 bedrijven – voor *6 vrouwen en 4 mannen*

Bob, een vader van drie dochters en één zoon wint 1 miljoen euro in de staatsloterij. Hij wil zó graag kleinkinderen dat hij 100.000 uitlooft, voor ieder kleinkind wat hem binnen één jaar wordt geschonken.

Helaas voor hem denken zijn twee oudste dochters hier héél anders over. Zijn zoon heeft pas sinds kort een vriendin en zijn jongste dochter is 22 jaar en single.

Hij besluit over te gaan tot *vriendelijke* chantage en beloofd één van zijn schoonzoons een nieuwe motor als hij maar... opschiet!

Als hij en zijn vrouw, Noortje 40 jaar getrouwd zijn krijgen ze van hun kinderen een safarireis naar Afrika aangeboden. Daar breekt Bob zijn heup en mag niet vervoerd worden. Zodoende komen ze pas 10 maanden later weer thuis. Dan blijken dat alle 3 zijn dochters en de vriendin van zijn zoon zwanger te zijn. Ze lopen op hun laatste endje en met buiken zó rond, dat daar met gemak drielingen in kunnen zitten. Hierdoor ontstaat er in het LAATSTE BEDRIJF de nodige hilariteit. Temeer, omdat hun zoon en hun jongste dochter nog niet getrouwd zijn, omdat ze daarmee op hun ouders wilden wachten.

Een ontzettend vrolijk toneelspel

De bolle buiken parade...

in 4 bedrijven

voor 6 vrouwen en 4 mannen

door

Adriaan Bijlsma

PERSONEN:

Bob - 65 Jaar. Vader. Een goedmoedige man, die maar één ding wil: kleinkinderen. Hij heeft een goed gevoel voor humor.

Noor - 60 Jaar. Zijn vrouw. Een chagrijnig type. Is het nooit ergens mee eens en zeurt aan één stuk door. Met zo'n typisch slepend zeurderig toontje. Ze gaat nooit over in stemverheffing! Alles in één toon. Aan humor, in welke vorm dan ook doet ze niet.

Hilda - 32 Jaar. Hun dochter. Heeft veel weg van haar moeder. Een uitermate eigenzinnig en hebbertig type. Is het zelden met iets eens. Totaal geen gevoel voor humor.

Margot - 28 Jaar. Hun dochter. Een vrolijke meid, die veel van pret maken houdt. Heeft de humor van haar vader.

Rachel - 22 Jaar. Hun dochter. Ergert zich tijdens het hele stuk dood aan Hilda, die ze dan ook steeds - indien nodig - van een weerwoord dient. Ze is buitengewoon ad rem en heeft een vergaand gevoel voor humor.

Paul - 25 Jaar. Hun zoon. Een echte vrijbouter. Die het leven wel ziet zitten, zolang er maar niet aan zijn kop gezeurd wordt. Hij heeft een redelijk gevoel voor humor.

Arnoud - 35 Jaar. Man van Hilda. Hij zit bij haar zwaar onder de plak. Is echter wel gevoelig voor een beetje chantage.

Tonia - 28 Jaar. Vriendin van Paul. Een makelaar. Een bijzonder slimme meid.

Truus - 50 Jaar. Zus van Bob. Is nooit getrouwd geweest en dat weet ze met haar woorden en gedrag goed kenbaar te maken. Ze is een beetje een mannelijk type. Donkere stem en rauwe lach. Heeft een heel apart gevoel voor humor.

Marc - 42 Jaar. Man van Rachel. Huisarts. Een prettige rustige man. Heeft de kleinste rol.

DECOR:

In de hoek van de rechterwand zit de deur naar de hal.

In de hoek van de linkerwand zitten 2 deuren die naar de tuin leiden.

Tegen de achterwand staat een dressoir. Daarin staan flessen drank en glazen. Op het dressoir staan een fruitschaal met vers fruit, een kunstwerk en een grote vaas met verse bloemen.

Tegen de rechterwand staat een vitrinekast met veel kleine kunstwerken. Ernaast een tv-kast met een tv erop. Erin een stereo-unit. De speakerboxen hangen erboven tegen de wand aan.

Hier en daar staan (indien ruimte) enkele tafeltjes met daarop exotische planten.

Links uit het midden staat een (ietsje schuin) driezitsbank. Ernaast 2 fauteuils, met een salontafel ertussen. Op de salontafel een klein schaalje met kersenbonbons. Eronder enkele slordig liggende kranten.

Aan de wanden hangen olieverf schilderijen.

Achter het toneel staan 3 opklapstoelen.

KLEDING:

De kleding die wordt aangegeven is een indicatie. Men kan dragen waar men zich het prettigst in voelt. Maar houdt wel de karakterbeschrijvingen van de spelers in de gaten.

Als de dames *zwanger* zijn mogen zij hun kleding uiteraard helemaal zelf bepalen!

BIJZONDERHEDEN:

Het stuk begint in Augustus. Na de pauze is het 10 maanden later en dus... Juni.

Na de pauze zijn Hilda, Margot, Rachel en Tonia zwanger. Ze zijn dit bijna tegelijk geworden en staan op punt te bevallen. Voor het stuk zou het natuurlijk ontzettend leuk zijn als zij *buiken* hebben waar met gemak een drieling in kan zitten. Want in toneelstukken mag men gerust wat overdrijven... Ook gedragen ze zich - wat het lopen en zitten betreft – *uitermate ongemakkelijk*.

Voordat het stuk begint, tussen de bedrijven door en aan het eind komt er een man op. Hij is als... **BABY** gekleed in alléén een luier en heeft een grote speen in zijn mond. Hij loopt steeds vrolijk van links naar rechts met een bord in zijn handen, waarop een tekst staat, die door de schrijver

in het stuk steeds keurig netjes wordt vermeldt.

Een vrouw mag deze rol natuurlijk óók spelen. Alleen... dan wordt het stuk wel heel erg sexy las zij alleen in een luier opkomt

ENKELE SCENES UIT HET EERSTE BEDRIJF

*Zaallicht uit. Op de stereo-unit op toneel wordt keihard een hot nummer van **ELVIS PRESLEY** gespeeld. De baby wacht ca. 10 seconden en gaat dan op. Op het bord staat: **DE BOLLE BUIKEN PARADE...***

DOEK

EERSTE BEDRIJF

Zaterdagochtend 10:30 uur.

Bob is gekleed in een kleurrijke badjas, pantoffels. Noor in een prachtige jurk, pantoffels. Paul in een linnen zomerbroek, T-shirt en kort spijkerstof jasje. Margot in een luchtige broek en sexy bloes. Hilda in een broekpak, laarzen. Rachel in een kort badjasje, badstof slippers. Truus in een paardrijkostuum, compleet met cap en laarzen. Zweepje in haar hand.

Op de salontafel staat een grote koffiekkan en genoeg bekers voor iedereen. Ernaast staat suiker en melk. Naast Bobs voeten ligt een gedeelte van een krant. Op zijn schoot ligt de rest. Hij zit in een fauteuil en kijkt overdreven gelukkig de zaal in! Hij neemt een slok van zijn koffie en schudt vol verbazing zijn hoofd.

Noor: *(komt met een verbaasd gezicht op en zet de muziek uit)* Nou ja zeg, ben jij nou helemaal krankjorum geworden? Zo meteen hebben we alle burens aan de deur. Waarom ben jij eigenlijk nog niet aangekleed? En sinds wanneer draai jij muziek van Elvis Presley?

Bob: *(drinkt zijn laatste koffie, zet rustig zijn beker op tafel en grijnst haar vriendelijk toe)* Welke vraag wil je dat ik het eerst beantwoord?

Noor: En waarom zit je mij zo raar toe te grijnzen?

Bob: *(grinnikend)* Welja, nog een vraag.

Noor: Nou?

Bob: Ik heb 't gewoon naar m'n zin. Mag dat niet?

Noor: Waarom heb jij 't op zaterdagochtend zo naar je zin? Jij hebt op zaterdagochtend nóóit naar je zin.

Bob: Dat komt, omdat jij me nooit laat uitslapen.

Noor: Ja, voor de kinderen komen wil ik het huis aan kant hebben.

Bob: Maar daar heb je de hele week voor.

Noor: O, jij denk dat ik de hele week niets doe? Jullie mannen hebben er echt geen idee van wat een vrouw de hele week doet.

Bob: (*grijnst nog iets breder*) Het is duidelijk, ik ben de enige die het op het moment naar zijn zin heeft.

Noor: Ja, en dat bevalt me niks. Jij hebt het zo vroeg nóóit naar je zin.

Bob: (*grote grijns*) Maar nu wel. En wil je weten waarom ik het zo naar m'n zin heb?

Noor: Nee, ik wil dat je je gaat douchen en aankleden. (*terwijl ze op haar horloge kijkt*) Over een half uur komen de kinderen al en ik moet de hele kamer nog doen. En ik moet nog verse koffie zetten.

Bob: De kamer doen? (*kijkt rond*) Wat is er mis met deze kamer?

Noor: Ja hoor, typisch weer mannengeleuter. Al lopen ze tot hun enkels in het vuil, dan nog zien ze niet dat er moet worden schoongemaakt.

Bob: Nou, wil je nou nog weten waarom ik het zo naar m'n zin heb?

Noor: (*zucht diep*) Ga je je dan douchen en aankleden?

Bob: (*leegt zijn beker en zet hem op tafel*) Weet jij nog waar je vierkant op tegen was?

Noor: O, ik ben, wat jou betreft op zoveel dingen vierkant tegen. Je zal echt iets duidelijker moeten zijn hoor.

Bob: Kan je je nog herinneren dat ik vorig jaar mee ging doen aan de staatsloterij?

Noor: Ja, en dat vond ik grote onzin. En dat vind ik nog. Je gaat me toch niet vertellen dat je daar nog steeds aan mee doet, hè? (*Bob knikt grijnzend*) Je kunt je geld net zo goed iedere maand aan het Leger des Heils geven. De kans dat je met die onzin iets meer verdient dan je eigen geld terug is geloof ik één op de 50.000.

Bob: Maar ik ben deze maand die één op de 50.000.

Noor: O jee, meneer heeft 100 euro gewonnen. Da's dan toch nog geen reden om zo vroeg keihard Elvis te draaien.

Bob: O, maar ik heb meer dan 100 eurootjes verdiend hoor.

Noor: Nou, laat het dan 1000 zijn. (*trekt hem bij de arm omhoog*) Ga douchen jij.

Bob: Maar het is ook meer dan 1000 euro.

Noor: (*kijkt hem even verveeld aan en zucht*) Als jij me nou eens meteen vertel hoeveel het is, dan kan jij gaan douchen en kan ik met de kamer beginnen.

Bob: *(haalt het staatslot uit zijn zak en geeft het aan Noor)* Kijk jij nu eens naar dit nummer, dan pak ik even de krant van afgelopen woensdag. *(hij houdt haar de krant voor)*

Noor: Ja, waar moet ik nou kijken?

Bob: Nou, naar hetzelfde nummer als dat daar in je hand. *(als ze het niet kan vinden wijst hij het aan)* Hier! Hier staat 't.

Noor: *(kijkt van het nummer in de krant naar het staatslot en weer in de krant. Ze spert haar ogen zo ver open als maar mogelijk is en kijkt weer naar het staatslot en weer terug)* Maar... Maar... dat is...

Bob: *(grote grijns)* Ja, dat is één miljoen euro, goed gezien, schat. *(Noor pakt de krant van hem over en zakt op de bank neer en begint de cijfers weer met elkaar te vergelijken)* En wie zei er vorig jaar ook alweer, dat als ik een prijsJÉ... zou pakken ik dat helemaal alleen voor mezelf mocht houden?

Noor: Ik... *(kijkt hem even aan)* Ja, da's waar, dat heb ik gezegd.

Bob: *(pakt zijn staatslot terug en stopt hem in zijn zak)* En wie in deze kamer ga ik 10 % van mijn prijs geven?

Noor: Mij. *(Bob knikt. Noor staat op, kust hem op de wang, maar toont géén blijheid)* Dankjewel, lieverd, maar nu moet je echt gaan, anders ziet de kamer er straks nog zo rommelig uit. *(begint hem richting hal te duwen)*

NOG EEN PAAR SCENES UIT HET EERSTE BEDRIJF

Noor: Ga zitten, Truus. *(Truus gaat in een fauteuil zitten)*

Rachel Heeft u het grote nieuws al gehoord, tante Truus?

Noor: Nee, en dat vertelt je vader haar wel persoonlijk. *(trekt Rachel bij haar arm overeind)* Jij gaat je nu aankleden.

Rachel: O, mag ik niet eerst douchen.

Noor: Je weet precies wat ik bedoel. Hè, jij kan soms zo vervelend doen.

Hilda: Ja, dat zeg ik nou de hele tijd al.

Noor: Koffie, Truus? *(ze gaat op de plek van Rachel zitten en schenkt een beker vol)*

Rachel: Gaat het leuk worden, moet ik weer de kamer uit. 't Lijkt wel weer vroeger, toen ik nog jong was. *(beetje boos af)*

Noor: Let maar niet op haar, Truus. Jij had er suiker in, hè? *(heeft al een schep boven haar beker)*

Truus: Néé! Niet dóen!

Noor: O... Ik dacht dat jij altijd suiker in je koffie nam. Melk toch wel zeker?

Truus: Nee, ook niet.

Noor: O... Nou, neem dan cake. *(legt een plak cake op een bordje en geeft het haar aan)* Heb ik zelf gebakken.

Truus: Weet ik toch, doe je iedere week. Wat is er met jou aan de hand? Ben je soms met je overgang bezig? Nou, vertel op Bob, wat is het grote nieuws? *(neemt een flinke hap)*

Hilda: Mijn vader heeft een miljoen in de staatsloterij gewonnen.

Truus: *(Bob kijkt teleurgesteld. Truus bevriest midden in haar kauwbewegingen en kijkt Bob met grote ogen aan. Dan kijkt ze naar Noor en vervolgens Hilda. Volle mond maar wel hoorbaar)* Jullie nemen me in de maling. *(begint weer te kauwen en zet het schoteltje op tafel. Ze hoeft verder niet meer van de cake te eten)*

Noor: Nee, je broer heeft echt een miljoen gewonnen. Ja, ik geloofde het eerst ook niet. Ik dacht net als jij, die neemt me in de maling. Maar het bleek echt waar te zijn.

Truus: *(kijkt Bob nog steeds met grote ogen aan)* Écht!? Een miljón!? Nee, jullie nemen me in de maling. Hoewel... Hilda heb ik nog nooit op een grapje kunnen betrappen. *(pakt haar koffie)*

Margot: Wij ook niet.

Truus: En hoeveel ga je hiervan aan je enige zusje geven, lieve schat? *(enthousiast)* O, nou kan ik eindelijk mijn eigen paard kopen.

Margot: Nou, ik denk eerder dat als je een veulentje koopt je pas een paar centen toegeschoven krijgt. *(alleen Margot en Bob lachen)*

Truus: *(kijkt Margot heel even niet begrijpend aan, maar gaat enthousiast verder)* Goh hé, hoef ik eindelijk niet meer op vreemde paarden te rijden.

Noor: Ja, dat is het minst wat je voor je zus kan doen, Bob.

Bob: Hoeveel kost zo'n knol?

Truus: Wil jij niet zo oneerbiedig over deze edele dieren spreken, broeder. Ik kijk al een hele tijd uit naar een Appaloosa.

Bob: 'n Wát?

Truus: *(grinnikend)* 'n Appaloosa. Da's de naam van een raspaard.

Bob: O... Die zijn zeker heel duur?

Truus: Och, voor 6000 euro kan ik er al aan een komen.

Bob: Nou, dan geef ik je 10.000. Kan je er nog een zadel bijkopen ook.

Truus: Ja, een zadel heb ik al. Maar toch bedankt voor je hoffelijke aanbod. Voor die 4000 extra koop ik wel haver. Dankjewel, Bobbie. *(geeft hem een dikke kus op zijn wang)*

Hilda: Dit is werkelijk niet te geloven, hè. Tante Truus geeft hij zomaar een paard cadeau en wij krijgen helemaal niks.

Truus: *(verbazing)* Krijgen jullie niks? Geef je je kinderen helemaal niks, Bobbie?

Bob: Jawel. Zij krijgen 100.000 euro. Maar daar moeten ze wel hun best voor doen.

Truus: O... Nou, kijk es aan.

Hilda: Wij moeten dan eerst bevallen, tante Truus.

Truus: Jullie moeten eerst... wát?

Margot: Ze zegt het in de verkeerde volgorde, tante. We moeten allereerst met onze mannen neu...

Noor: Ja, zo kan ie wel weer. *(zucht diep)* Bob wil kleinkinderen, Truus.

Truus: Ja, dat weet ik, daar heeft hij het met mij iedere keer over. Wat is daar verkeerd aan?

Noor: Daar is niets verkeerd aan. Ieder kleinkind dat we krijgen, krijgt een eigen spaarbankboekje, waar Bob 100.000 euro op zet.

Truus: *(moet dat even verwerken)* Óóóóóóó... *(brede glimlach)* Wat doen jullie dan nog hier? *(gilt het uit van de lach)*

Hilda: Welja, gaat u het nog even in het bespottelijke trekken.

Truus: In het bespottelijke trekken? Néééé, je moet níet trekken. *(nog steeds gillend van de lach)* Vooral niet trékken. Daar komen nooit nakomelingen van. *(Bob en Margot moeten erom lachen. Noor trekt een gezicht dat ze er niets van begrijpt)*

Hilda: *(kijkt nóg chagrijniger en staat op)* Dit is een goed moment om op te stappen.

Noor: Hè, blijf je nou niet lunchen?

Hilda: *(kortaf)* Nee, ik moet die jurk nog kopen, dat heb ik je toch al gezegd.

Truus: Kom op, Bobbie, geef je dochter een jurk.

Hilda: Ik hóef helemaal geen jurk van pa. Ik kan best mijn eigen kleren betalen.

Bob: Praat er eens met Arnoud over. Misschien zit je er wel helemaal naast.

Noor: Ja, dat is zo, schat. Misschien denkt hij er wel heel anders over, nu hij hoort wat pa van plan is. Gewoon een lekker wijntje voor 'm neerzetten, blokje kaas erbij en dan begin je er over.

Hilda: Nou, ik begin met Arnoud helemaal nergens over. Dag tante Truus. *(beetje zuur)* Héél veel plezier met uw Appa... Nou ja, met uw nieuwe paard. Dag pa. *(vluchtige kus op zijn wang)*

Noor: Ik breng je wel even naar de deur. *(samen met Hilda af)*

Truus: Nou, maar ik vind dat je je kinderen ook wel iets mag geven, hoor Bobbie.

Bob: Wie zegt dat ik dat niet doe?

Margot: O, we krijgen dus toch wat. Wat?

Bob: Daar moet ik nog over nadenken.

Truus: Daar behoor je als vader helemaal niet over na te denken. Het zijn je bloedeigen kinderen, jongen. Daarvoor tast je extra diep in je buidel.

Margot: U bent altijd mijn allerliefste tante geweest, tante Truus.

Truus: Ja, logisch. Ik ben je énige tante.

ENKELE SCENES UIT HET TWEEDE BEDRIJF

Bob: *(samen met Arnoud op)* Jij vraagt jezelf natuurlijk af waarom ik jou hier vanmiddag langs heb laten komen?

Arnoud: Een beetje wel ja.

Bob: Ga zitten dan vertel ik 't je. Wil je wat drinken?

Arnoud: Heb je whisky in huis? *(gaat zitten)*

Bob: Dat denk ik wel. *(terwijl hij een whisky en een sherry inschenkt)* Heeft Hilda je al het één en ander verteld?

Arnoud: Nee, Hilda heb ik nog niet gezien.

Bob: O ja, die is een nieuwe jurk aan het kopen. Doet ze ook lang over.

Arnoud: Ja, voor kleren kopen neemt ze de tijd. Wat moet ze me dan vertellen?

Bob: Dat ik een miljoen in de staatsloterij heb gewonnen. *(Arnoud is zwaar onder de indruk)* Ja, ik zag het vanochtend pas in de krant. Ik kijk nooit naar die uitbundige show op televisie. Niet gek hè?

Arnoud: Nee... En eh... *(constatering)* nu wil je iets leuks doen voor je kinderen en kom je mij om goeie raad vragen.

Bob: Nee. *(geeft hem z'n whisky)*

Arnoud: Dank je. Proost.

Bob: *(heft zijn eigen glas een stukje omhoog)* Ja, santjes jongen. *(gaat zitten. Overdreven luchtigjes)* Zeg... jij reed toch vroeger op een motor?

Arnoud: *(lacht)* Ja, maar dat was voor ik Hilda leerde kennen.

Bob: *(luchtig)* Ja, nu herinner ik het me ineens weer. Daar was mijn dochter niet zo dol op, hè?

Arnoud: Nee. Het was of zij, óf de motor wegdoen.

Bob: *(luchtig)* En jij koos voor mijn dochter. *(neemt een slokje)* Spijt van zeker?

Arnoud: Hoe bedoel je dat precies?

Bob: *(luchtig)* Nou, dat je er spijt van hebt.

Arnoud: Dat ik voor je dochter heb gekozen?

Bob: Nee, dat je die motor hebt weggedaan.

Arnoud: *(schiet in de lach)* O... Ik dacht heel even dat je bedoelde...
(zucht) Ja, dat heeft me nooit lekker gezeten.

Bob: Dacht ik al.

Arnoud: *(kijkt Bob even aan)* Waar wil je naar toe, pa?

Bob: *(luchtig)* Waarom koop je d'r niet opnieuw een en ga weer rijden.

Arnoud: *(zuchtende)* Ja, alsof dat zo gemakkelijk is.

Bob: *(luchtig)* Och... Gewoon een uitkiezen, geld op de toonbank leggen en je scheurt de grote weg op.

Arnoud: Was 't maar zo eenvoudig.

Bob: *(luchtig)* Niet? Ik dacht dat de jeugd vandaag aan de dag alles zo goed in de hand had. Maar vertel me dan eens, wat is precies het probleem?

Arnoud: Hilda beheert het geld.

Bob: O.

Arnoud: Ja, heel lastig allemaal.

Bob: En bijzonder stom.

Arnoud: Och... *(zuchtend)* het is er heel langzaam ingeslopen. Ik kan namelijk niet met geld omgaan.

Bob: *(luchtig)* Maar als je het geld zou hebben zou je onmiddellijk een motor kopen.

Arnoud: Onmiddellijk.

Bob: Dan geef ik 't je.

Arnoud: *(grote verbaasde ogen)* Écht?

Bob: Ja, ik zit hier geen verhaaltjes te vertellen.

Arnoud: Goh hé!

Bob: Tegelijk met die 100.000 euro.

Arnoud: *(begrijpt het eerst niet)* Ó... die je aan je dochter gaat geven.
(beseft nu pas hoeveel het is) Geef je haar zóveel?

Bob: Nee, natuurlijk niet. Aan jullie zoon... *(luchtig)* Of dochter natuurlijk.

Arnoud: *(in de war)* Je gaat... 100.000 euro aan ónze... Maar we hébben helemaal geen zóón of dóchter.

Bob: *(knikt hem gemoedelijk toe)* Weet ik.

Arnoud: Maar... waarom wil je dan?... We hebben helemaal geen kinderen.

Bob: *(knikt hem gemoedelijk toe)* Weet ik. *(luchtig)* Maar wat niet is kan komen.

Arnoud: *(denkt hier, overdreven met zijn wenkbrauwen fronsend over na)*
Bedoel je... Dat... als ik... Dat als wíj...

Bob: *(luchtig)* Ja, je moet er wel met z'n tweeën voor zijn.

Arnoud: En krijgt ons kind dan... een tón van jou?

Bob: Ja. Op zijn eigen spaarbankboekje. En de dag na de geboorte

stappen wij samen een motorzaak binnen en mag jij er een uitkiezen. Niet zo'n hele dure natuurlijk, maar wel een mooie. Een die lekker hard gaat.

Arnoud: *(kijkt hem verheerlijkt aan. Dan ineens ernstig)* Néé!

Bob: Hoe bedoel je, nee?

Arnoud: Ja sorry hoor, maar dit riekt naar chantage.

Bob: *(gemoedelijk lachend)* Maar dan toch een heel léuk soort chantage.

Arnoud: Het blijft chantage, pa. En ik denk niet dat Hilda dit leuk vindt.

Bob: Moet Hilda dan alles leuk vinden, jongen? Ze heeft de baby toch al. Ze kan natuurlijk niet alles hebben. En ze zal jou die motor toch wel gunnen.

Arnoud: Maar ze wil nu nog helemaal geen baby.

Bob: Ó, dus straks wel.

Arnoud: We hebben het er een paar jaar geleden één keer over gehad. En daaruit heb ik begrepen dat ze voor haar 35e geen kinderen wil. Haar carrière staat bij haar op de eerste plaats.

Bob: *(zwaar teleurgesteld)* Op haar 35e? Da's over drie jaar pas. *(zucht diep)* Laat ik wel even heel duidelijk zijn jongen. Dat aanbod van die 100.000 euro op het spaarbankboekje van jullie kind geldt voor nú! Over drie jaar heb ik die miljoen allang verbrast. En dit geldt uiteraard ook voor jouw motor. *(Arnoud zit er duidelijk mee en zucht overdreven diep)* Mag ik je een goeie raad geven, jongen? *(Arnoud knikt, opnieuw zwaar zuchtend)* Verleidt je vrouw. Vannácht nog! En concentreer je volledig op... NÍET... veilig vrijen.

NOG EEN PAAR SCENES UIT HET TWEDE BEDRIJF

Tonia: Nou, dat noem ik nog eens altruïstisch gedrag.

Noor: Hè, hoe noem jij dat?

Paul: Wat Tonia bedoelt is dat je helemaal niet egoïstisch bent, mam.

Noor: Nee, nooit geweest. Maar of dit in dit huis ook gewaardeerd wordt? Ik weet het niet. *(zucht overdreven diep)*

Paul: Vertel eens mam, wat had jij ermee gedaan?

Noor: Waarmee?

Paul: Met dat miljoen.

Noor: Maar ik heb geen miljoen gewonnen, schat. En over iets dagdromen wat ik niet heb, daar begin ik niet aan. Das zonde van alle moeite.

Tonia: Bent u echt niet van plan die prijs met uw vrouw delen?

Bob: Ben je gek zeg. Die zou er de raarste dingen mee gaan doen.

Paul: Zoals een kleiner huis kopen.

Bob: Of naar haar broer in Zuid Afrika gaan.

Noor: *(blij knikkend)* Ja... Dat zou ik er mee doen, ja. Lekker een paar weekjes naar Frans in Zuid Afrika.

Bob: Had ik mijn mond maar gehouden.

Hilda: *(op via de tuin. Is behoorlijk opgefokt)* Over wát, pa? Over dat je gisteren met mijn Arnoud over kléinkinderen bent gaan zeuren?

Bob: Zei hij dat? Dat ik over kleinkinderen heb gezeurd?

Hilda: Nou, niet zo letterlijk. Hij kwam gisteravond ineens de kamer binnen met rode wijn en een schaal kaasblokjes.

Noor: Wat is daar verkeerd aan?

Hilda: Nou, hij doet dat nooit. En toen hij ook nog van die zemelmuziek ging opzetten en me te dans vroeg wist ik al genoeg.

Noor: Wat? Wat wist je al genoeg. Wat bedoel je nou toch? Ik snap jou nooit, Hilda. Als jij boos bent praat je altijd in raadselen.

Hilda: Ik vroeg hem op de man af, má... of hij met pá had zitten kletsen over kleinkinderen. Meneer kreeg meteen een vuurrooie kop en begon als een kind te hakkelen. *(gaat vlak voor Bob staan, handen in haar zij)* Als jij denkt met je gekonkel mij zover te krijgen dat we kinderen nemen heb je het helemaal mis. Zo en nu wil ik wel wat drinken. *(ploft naast Tonia op de bank)*

Paul: Mag ik je even aan mijn vriendin voorstellen? Tonia, mijn oudste zus, Hilda. Hilda, Tonia.

Hilda: O dag. *(geeft haar een hand)* Sorry dat ik me net zo heb laten gaan, maar mijn vader kan af en toe het bloed onder mijn nagels vandaan halen.

Noor: Dat is wederzijds, lieverd, maar daar praat jij natuurlijk liever niet over.

Paul: *(leegt zijn glas en staat op)* Ik ga toch een nieuw pilsje halen, wat wil je drinken, zus?

Hilda: Is dat verse sinaasappelsap, ma?

Noor: Ja, vanmorgen vers geperst. 't Staat onder in de koelkast, Paul.

Paul: Ik vind 't wel. *(loopt naar de haldeur)*

Noor: Nee, niet ik vindt het wel. Je kijkt meteen onderaan, je kan het niet missen. Ik wil niet dat het een rommeltje in mijn koelkast wordt.

Paul: Oké, oké. Jij wil echt geen nieuwe cola? *(Tonia schudt haar hoofd)*

Noor: Misschien wil ze ook vers sinaasappelsap. Vraag toch eens door. Dat meisje is hier voor het eerst. Misschien durft ze niets uit zichzelf te vragen.

Paul: O, maak je daar maar geen zorgen om, hoor mam. Die daar weet precies wat ze wil.

Tonia: Ik lust ook wel een glas sinaasappelsap, Paul.

Noor: *(trionfantelijk kijkend)* Zie je nou wel. *(Paul af)* Kinderen. *(diepe zucht)* Waarom jij zo op kleinkinderen zit te vlassen, ik begrijp het echt niet hoor, Bob.

Hilda: Hoor je het nou, pa? Alleen jij wil zo graag kleinkinderen.

Bob: Ja en die ik hoogstwaarschijnlijk nooit zal krijgen.

Hilda: En zeker niet als je het met je schoonzoons op een akkoordje wil gooien.

Bob: *(kijkt Hilda even aan. Luchtig)* Wat heeft die eh... man van jou nog meer gezegd?

Arnoud: *(tijdens die laatste zin op via de tuin)* Je bent toch niet over mij aan het roddelen, hè Hilda?

Hilda: Ik vertel m'n ouders alleen maar hoe vreselijk jij je gisteravond hebt uitgesloofd.

Arnoud: *(geeft Noor een kus op haar wang)* Dag ma. *(zucht diep)* Schenk ik gisteravond een wijntje voor je dochter in, doe er een kaasblokje bij, begint ze me toch ineens achterdochtig te worden, niet normaal meer. *(gaat naast Tonia zitten)*

Hilda: Ik denk niet dat mijn ouders hierin geïnteresseerd zijn, Arnoud. En dit is Tonia, de vriendin van Paul.

Arnoud: Ja, ik meende al een nieuw gezicht te zien. *(geeft Tonia een hand)* Ik ben Arnoud, de man van Hilda.

Hilda: *(bits)* Ja, dat weet ze nou zo onderhand wel.

Paul: *(op)* Ik weet niet waar jij die sinaasappelsap hebt gezet mam, maar ik kan 'm niet vinden.

Noor: *(staat op. Zwaar zuchtend)* Moet ik hier in huis dan alles zelf doen? *(af)*

Hilda: *(Paul wil weer gaan zitten, ziet Arnoud en ploft in de fauteuil)* Daar zit ma, Paul.

Paul: Ja en jouw man zit naast mijn vriendin.

Tonia: *(schuift op)* O, maar je kunt er nog wel naast.

Paul: Nee, ik haal wel een stoel. *(af)*

Bob: *(geamuseerd)* Dus jullie hebben het gisteravond gezellig gehad.

Arnoud: Breek me de bek niet open.

Hilda: Nee, dat zou ik maar niet doen als ik jou was. *(stilte van minimaal 5 seconden. Hilda en Arnoud kijken chagrijnig voor zich uit)*

Margot: *(op)* Zo, hier heerst een uitbundige stemming. Waar is mam?

Bob: Die is in de keuken wat aan het inschenken.

Margot: *(loopt naar de haldeur en roept de hal in):* Breng voor mij een cola mee, mam! O lekker, ik sterf van de honger. *(pakt 2 kaasblokjes, stopt er 1 in de mosterd en in één keer in haar mond, ziet Tonia)* Hé, vriendin van je, Paul? Ik ben Margot, Pauls lievelingszus. En nu je zijn oudste zus heb gezien weet je metéén waarom dat is. *(ze ploft in de*

fauteuil)

ENKELE SCENES UIT HET DERDE BEDRIJF

Hilda: (*zeurderig*) Maar alleen ma wil dit. Jullie hebben zelf gehoord hoe hij over Zuid Afrika denkt. En daarnaast houdt hij helemaal niet van reizen.

Margot: O, dus daarom wilde je hem op een zeecruise sturen. Om 'm te jennen.

Truus: Jongens, ik ken Bobbie een beetje. Als hij weet dat Noortje het leuk vindt gaat hij wel overstag. En anders geef ik hem wel een fors duwtje.

Paul: Ja, mijn vader is geen paard, tante Truus. (*iedereen op Hilda na lacht*)

Margot: Dus dat is afgesproken?

Hilda: Nee, d'r is nog helemaal niets afgesproken. Heeft niemand anders een idee? (*kijkt de anderen aan*)

Truus: Ik had een ideetje, maar dat haalt het niet bij dat van Rachel.

Hilda: Vertel het ons toch maar.

Truus: Een nieuwe auto. Een kleintje, waar Noortje ook in kan rijden. Ze staat doodsangsten uit in die grote Amerikaan van 'm.

Paul: Nou, ik denk dat we dan nog duurder uit zijn dan die cruise van Hilda.

Truus: Ja, ik wist niet wat jullie er voor over hadden.

Hilda: (*zuur*) Niet veel, da's duidelijk.

Arnoud: Nou, 1230 euro door 5 man gedeeld is ook niet weinig.

Hilda: (*ijskoud*) Ik dacht dat ik jou had gevraagd je er niet mee te bemoeien.

Arnoud: Sorry, ik zeg al niks meer.

Paul: Hou jij er even rekening mee, Hilda dat jij en Arnoud twee directeursalarissen hebben. En Margot en Johan verdienen samen ook al een vermogen. Rachel en ik hebben maar een heel eenvoudig salarisje en daarbij zijn we alleen. Voor ons is 250 euro al een heleboel.

Hilda: Nou, dit gaat je toch wel iets meer kosten, want bij die 1230 euro blijft het natuurlijk niet.

Margot: Hè, doe toch niet zo vervelend, jij. Rachel heeft toch naar de prijs geïnformeerd.

Rachel: Ja, d'r komt nog wel zoiets als vlieghavenbelasting bij. En administratiekosten. En een annuleringsverzekering. Maar dat was niet meer dan 200 euro zei die man.

Hilda: Ja, maar toch weer 200 euro extra.

Truus: Ja, je bent nou echt een klein beetje aan het zeuren, hoor Hilda.

Paul: Dat vind ik ook. Laten we even uitrekenen hoeveel ons dit per man gaat kosten, dan kan ik er rekening mee houden.

Hilda: Als jullie maar niet denken dat wij voor deze tickets dubbel zoveel gaan betalen.

Truus Ik vind niet dat zij evenveel als wij hoeven te betalen, Hilda. Paul heeft gelijk, zij verdienen lang niet zoveel als jullie. (*opgewekt*) Weet je wat, ik krijg nou toch die 10.000 euro van Bobbie, ik leg het dubbele op tafel, om jullie een beetje te ontlasten.

Margot: (*kijkt Hilda aan*) En voor de goeie verstaander, bedoelt tante Truus daar Paul en Rachel mee, lieve schat.

Hilda: (*zuchtend en berustend*) Ik vind alles best hoor.

Paul: Goed dan. Even uit het hoofd rekenen. Da's dus 1230. Plus die 200. Da's dan 1430. Laten we het afronden naar 1500. Dat door 5 gedeeld. Dat maakt dan 300 euro de man.

Truus: En als ik dan 600 geef, dan hoeven Rachel en Paul maar ieder 150 te betalen. Gaat iedereen hiermee akkoord?

Hilda: (*weer met heel even hooghartig gesloten ogen*) Zoals ik al zei, ik vind alles best.

Margot: Weet je dat jij af en toe onuitstaanbaar bent, Hilda. Dat jij met zo'n vrouw samen kan leven, Arnoud.

Hilda: Ja, als we beledigend gaan worden stappen we op. (*zet met een klap haar glas op tafel en staat op*) Kom mee, Arnoud, we gaan.

Rachel: Ja Arnoud. Mevrouw beveelt. Overeind jij en gehoorzamen, anders zwaait er wat.

Arnoud: (*kijkt naar Hilda*) Nee... Ik ga niet mee. Ik heb nog cola in mijn glas. Als jij zonodig meteen wil vertrekken hou ik je niet tegen, ik blijf nog even.

Truus: Zo mag ik het horen.

Hilda: (*lichte stemverheffing*) Bemoeit u zich er niet mee, tante.

Truus: O, nu ben ik aan de beurt, jongens? (*iedereen onderdrukt een lach*)

Hilda: (*kijkt met vlamme oogjes naar Arnoud. Vernietigend*) Goed dan blijf je toch. (*steekt haar hand uit*) Sleuteltjes?

Arnoud: Zeg, ben je gek geworden. Als ze je aanhouden ben je je rijbewijs voor onbepaalde tijd kwijt.

Hilda: Het is maar vijf minuten naar ons huis. Het lijkt me sterk dat ik dan de politie tegen kom.

Rachel: Ja, dat dacht je die nacht op dat rustige weggetje ook. (*er wordt nu zachtjes gelachen*)

Margot: Als ik jou was ging ik lopen, Hilda. Kan je onderweg nog eens

rustig nadenken hoe onplezierig je je hier vanmiddag hebt gedragen.
Hilda: *(wil wat terug zeggen, maar bedenkt zich. Ze zucht weer diep)* Je begrijpt natuurlijk wel dat dit oorlog betekent, hè. *(Arnoud kijkt haar alleen maar aan. Ze draait zich dan om en loopt kwaad de tuin in)*
Truus: *(iedereen lacht ontspannen)* Wat is dat een partij chagrijn geworden zeg.
Rachel: Gewóorden?
Arnoud: Mag ik jullie mijn excuses voor mijn vrouw aanbieden?
Truus: Ben je gek zeg. Dat hoef jij niet te doen. Dat moet zij doen. Hoelang ben je nou al met dat zonnetje in huis getrouwd?
Arnoud: Zes jaar.
Truus: Da's zes jaar te lang, lieve jongen. *(leegt haar glas)* Zeg, hebben jullie niets sterkers in huis? Ík ben met de bus. *(iedereen lacht)*

Vrolijke babymuziek. Metéén lekker hard.

DOEK

Baby op met bord, waarop de tekst: PAUZE...

ENKELE SCENES UIT HET VIERDE BEDRIJF

Zaallicht uit. Vrolijke babymuziek. Langzaam op laten komen tot lekker hard. Baby op met bord, waarop de tekst: 10 MAANDEN LATER...

En omdat het 10 maanden later is lijkt het mij daarom een goed idee om in de kamer het één en ander te verzetten. De driezitsbank wordt met de rugleuning richten haldeur gezet. Dit is belangrijk, omdat Bob en Noor anders metéén zien dat Hilda en Margot zwanger zijn. De fauteuils gaan naar de andere kant. De bloemen van Margot en Paul gaan van toneel. De fruitschaal wordt verplaats, het fruit vermeerderd en anders gelegd. Er staat nu een groot boeket bloemen op het dressoir, waar een kaartje aanhangt. Bob is gekleed in een net pak en stropdas die hij een stukje los heeft getrokken, bovenste knoopje van zijn overhemd is open. Noor heeft een prachtige jurk aan. Paul is in spijkerbroek en pullover, mouwen omhoog geschoven. Marc is in een combinatie met stropdas. Arnoud is in een nette broek, overhemd met korte mouwen.

DOEK

VIERDE BEDRIJF

Zaterdagochtend, 11:30 uur.

Toneel leeg. De babymuziek wordt iets zachter gezet.

Margot: *(op. In haar handen heeft ze een beker koffie en een schoteltje, waarop een tompoes. Ze zet beiden op tafel, pakt een kussentje en gaat op de bank, in een hoek zitten. (Dit is belangrijk, want Bob komt in het midden van de bank zitten!)) Stopt het kussentje in haar rug en merkt dan dat ze niet bij de koffie kan. Ze zucht diep. Pakt met moeite haar koffie, stopt het kussentje weer in haar rug en roert zuchtend. En terwijl de muziek langzaam naar uit wordt gedraaid zegt ze)* Ja, zwanger zijn is geen pretje.

Hilda: *(op. In haar handen heeft ze een dienblaadje, waarop 1 beker koffie en 2 tompoezen op schoteltjes. Ze ziet de tompoes op tafel)* Ja, ik zou die tompoezen toch meenemen.

Margot: O ja, da's waar. Nou, je komt als geroepen. Je kan de mijne even aangeven. *(Hilda zet het blaadje op tafel en geeft haar het schoteltje. Als Margot die beet heeft lacht ze)* Ja, nou kan ik mijn koffie niet drinken. *(Hilda pakt haar de beker af en zet die op tafel)* Ja, maar ik drink mijn koffie altijd vóór m'n gebak.

Hilda: *(zet haar schoteltje weer op tafel, geeft haar de beker en zucht overdreven diep)* Weet je 't nou zeker?

Margot: Ja, ga maar zitten. Maar pak eerst je koffie, anders moet je weer opstaan.

Hilda: Ja, dat was ik al van plan. *(pakt het dienblaadje en gaat heel voorzichtig op de bank zitten (andere hoek!)) en zet het blaadje op haar schoot)* Ja, nou zit ik hier met twee tompoezen.

Margot: Eet je ze toch allebei op. Moet je een kussentje? *(pakt er een)*

Hilda: Ja, maar hoe krijg ik die achter me met dit dienblaadje op mijn schoot?

Margot: *(Arnoud op. Mouwloos vrouwenschort aan en een plumeau in zijn hand)* O, jij komt als geroepen, Arnoud. Je vrouw wil een kussentje in haar rug.

Arnoud: Onmiddellijk. *(pakt het kussentje van Margot over en wil die achter haar rug stoppen)*

Hilda: Ja, voorzichtig. Pak eerst even dit blad aan.

Arnoud: Zo, ga jij twee tompoezen eten? *(zet het blaadje op tafel en stopt het kussentje in haar rug)*

Hilda: Nee, iets hoger. Nog iets hoger. Ja, zó. Dank je wel. Nee, die andere tompoes was voor Margot.

Arnoud: Maar die heeft er al een.

Hilda: *(zucht)* Je gaat niet moeilijk doen, hè? Neem jij die andere dan maar. *(geeft hem, als hij haar het blaadje weer terug heeft gegeven een tompoes)* Heeft Paul al gebeld?

Arnoud: Ja, die is op Schiphol aangekomen en staat op ze te wachten. *(legt de plumeau op het dressoir, gaat zitten en begint van de tompoes te happen)*

Hilda: Goed zo. Ik hoop dat hij zich aan zijn afspraak houdt. *(heeft de bovenkant van de tompoes losgetrokken en neemt er een voorzichtig hapje van)*

Arnoud: *(volle mond)* Hij heeft beloofd niets tegen ze te zeggen.

Hilda: Ik hoop dat hij zich aan zijn belofte houdt, anders schrikken ze zich nog wild.

Arnoud: Ja, en dat was niet gebeurd als jij ze al op de hoogte had gebracht.

Hilda: Hoeveel keer moet ik jou nou nog vertellen dat pa daar in het ziekenhuis lag. En dat een nieuwtje als dit hem alleen maar in grote opwinding zou brengen. Nee, geloof me nou, mijn beslissing het ze niet te vertellen was méér dan uitstekend.

Margot: Je zegt het goed. Mijn beslissing. Want ik was het er helemaal niet mee eens.

Hilda: Nee, jij bent het nooit met me eens.

Arnoud: En denk jij nou werkelijk dat, als ze hier zo meteen binnenkomen, ze dan níet zullen schrikken?

Hilda: Maar dan zijn wij er om ze meteen gerust te stellen.

Margot: *(overdreven luchtig)* Zeg eh... Arnoud?... Is de tompoes lekker?

Arnoud: *(volle mond)* Heerlijk.

Hilda: *(kijkt even naar Margot)* Ze wil dat je haar de hare even aangeeft, lieverd.

Arnoud: O... *(geeft Margot de tompoes en zet haar beker op tafel)*

Margot: Dank je. *(begint met het vorkje de pudding tussen de tompoes uit te eten)*

Hilda: Ben je het hele huis door geweest?

Margot: *(wilde net een hap nemen. Bevriest midden in haar handeling en kijkt met iets geopende mond vragend naar Hilda)* Waarom moet ik het hele huis zijn doorgeweest?

Hilda: Nee, ik vraag het aan Arnoud.

Arnoud: *(kijkt haar even vragend aan)* Ó! Ja, ja, er ligt geen stofje meer.

Hilda: Goed zo. Want we kunnen ma niet in een vies huis laten komen. *(rumoer in de hal. Ze kijkt verbaasd naar Margot)* Dat zullen ze toch al

niet zijn?

Margot: Welnee, dat vliegtuig uit Johannesburg heeft eerder vertraging, dan dat hij op tijd is. 't Zal Tante Truus wel zijn.

Bob: *(samen met Noor op)* Zo, we zijn er weer. Het had natuurlijk fijn geweest als een van jullie ons had afgehaald.

Hilda: *(geeft haar blad aan Arnoud, die meteen is gaan staan en draait zich moeizaam om)* Maar Paul staat op schiphof.

Margot: Ja, maar die was er natuurlijk niet toen ze aankwamen.

Noor: Ik had toch duidelijk in het telegram gezet hoe laat we zouden aankomen... *(ziet nu pas dat haar dochters zwanger zijn. Terwijl ze van de een naar de ander kijkt (en opnieuw) valt haar mond ver open van verbazing)* Zie jij wat ik zie, Bob?

Bob: *(had het al eerder gezien. Hij staat al die tijd met open mond en verongepengesperde ogen naar Hilda te kijken)* Ja, maar ik geloof mijn ogen niet. *(legt een hand op Hilda's buik)* Nee, 't is echt. *(dan ziet hij dat Margot ook zwanger is)* Kijk nou, Noor. Nóg een.

Noor: Maar... Maar waarom hebben jullie ons hierover niet opgebeld?

Hilda: We vonden dat niet verstandig. Pa was al niet in orde en zo.

Noor: Ja, maar dit hadden jullie ons toch echt moeten vertellen hoor.

Margot: *(tot Hilda)* Hóór je het nu?

Arnoud: Hilda stond erop er jullie niet mee lastig te vallen.

Bob: Nou, die lange vliegreis had een stuk plezieriger geweest als ik het had geweten. *(grijnzend)* Maar daarom ben ik niet minder blij. Ik kom gezellig tussen jullie inzitten. *(grinnikend)* Als dat tenminste nog kan. *(Hilda en Margot schuiven (indien nodig...) iets opzij. Hij slaat, zogauw hij zit zijn armen om hun schouders en kust ze hartstochtelijk op hun wangen. Tussendoor zeggend)* Ik ben hier ontzeten blij mee. Goh, wat hebben jullie mij een gelukkig man gemaakt. Hé, ik zie dat er koffie is. Prima, daar heb ik zin in.

Hilda: Heeft Arnoud gezet.

Bob: Nou, wat sta je daar dan nog te lanterfant, jongen. En als je het bent vergeten. Drie scheppen suiker. Waarom loop jij eigenlijk in zo'n bespottelijk schort?

Hilda: Hij heeft het hele huis gestoft.

Noor: *(heeft hem al gezien en gepakt)* Met dít ding? Daar verplaats je alleen maar stof mee.

Hilda: Waarom heb je hem dan in huis?

Noor: Voor m'n glazen beeldjes in de vitrinekast.

Bob: Ja, krijg ik nou nog koffie. Dat afwaswater in het vliegtuig was niet te zuipen. *(Arnoud pakt de plumeau en gaat af)*

Noor: Wat zeiden jullie nou over Paul? Staat die op schiphof? *(gaat zitten)*

Margot: Ja, jullie zouden rond deze tijd aankomen.

Noor: Nou, da's dan mooi. Heb ik nog zo'n duur telegram voor gestuurd. Hebben jullie enig idee hoeveel een telegram sturen vanuit Zuid Afrika kost?

Margot: (*geamuseerd*) Het is alsof je nooit bent weggeweest, mam.

Hilda: Ik bel 'm wel even. Geef mijn tas even aan, pa?

Bob: Ja zeg, ik zit net. Kan je dat zelf niet?

Noor: (*terwijl ze de tas pakt en aan Hilda geeft*) Nee, dat kan ze niet. Ze is zwanger, schat. Zeg... In de hoeveelste maand zijn jullie eigenlijk?

Margot: Ik moet nog twee weken. Hilda eentje.

Noor: Zo snel al. Goh, da's snel gegaan dan. In het vliegtuig heb ik nog zitten rekenen. We zijn op twee dagen na negen maanden weggeweest.

NOG EEN PAAR SCENES UIT HET VIERDE BEDRIJF

Hilda: (*heeft intussen contact met Paul*) Ja, met mij. Ze zijn er al... Ja pa en ma natuurlijk, wie dacht je dan?... Da's een heel lang verhaal. Je hoeft daar dus niet meer te wachten... (*zucht zwaar en sluit heel even haar ogen om wat Paul zegt en drukt uit*) Wat kan die jongen irritant zijn. (*terwijl ze haar mobiel weer in haar tas doet*) Hoe is het nou met je, pa?

Bob: Ja, laten we het nou even niet over mij hebben, hè. (*draait zich naar Hilda*) Ik dacht dat jij zo tegen kinderen krijgen was?

Arnoud: (*tijdens die laatste zin op*) Dat is ze nog steeds. (*heeft een dienblad in zijn handen, waarop een grote kan koffie staat, 2 volle bekers en 2 tompoezen. De schort heeft hij niet meer aan. Hij begint meteen bekers en tompoezen voor Noor en Bob neer te zetten. Schenkt daarna de bekers van Hilda, Margot en zichzelf bij en gaat zitten*)

Noor: Maar je bent zwánger! Ja, nou snap ik er niks meer van hoor. Een paar weken voor we weggingen verzekerde je me nog, dat je er vierkant op tegen was om...

Margot: (*zachtjes lachend*) Ze is één keer de pil vergeten, mam.

Arnoud: Ja en toen ze het weg wilde laten halen heb ik gezegd: óf je houdt de baby, of ik ga er vandoor.

Bob: Heel verstandig, jongen.

Margot: Ik was bij dat gesprek. Die twee kúnnen samen een herrie maken! (*met overdreven geïmiteerde stemmen. Als Arnoud zwaar en brommend, als Hilda een beetje hoog krijsend*) Écht! Als jij besluit het weg te laten halen ga ik bij je weg. Nou, dan rót je toch op! Niemand heeft je hier nódig, hoor!

Hilda: Zo is het helemaal niet gegaan.

Arnoud: *(grinnikend)* Maar ze zit er niet ver naast. *(Hilda kijkt Arnoud nijdig aan)*

Noor: En toen besloot je het kind te houden. Nou, daar ben ik heel erg blij om. Ik had het helemaal niet leuk gevonden bij thuiskomst te horen dat één van mijn dochters abortus had gepleegd. Waarom hebben jullie tompoezen gehaald? Ik hou helemaal niet van tompoezen. Als je mij blij had willen maken dan had je moorkoppen moeten halen. Eet jij de mijne maar op, Bob.

Bob: Graag. Die troep, die ze je tegenwoordig in vliegtuigen voorzetten is werkelijk niet te vreten. *(neemt een slok koffie)* Hier zitten geen drie scheppen suiker in, jongen.

Arnoud: Ik heb er toch echt drie ingedaan, pa.

Bob: Ja, hele kleintjes. Ik wil gróte scheppen suiker in mijn koffie. *(reikt de beker aan)* Hier, pak aan. *(deurbel)*

Arnoud: Ik doe wel open. *(af)*

Noor: Ja, maar nou moet die jongen alles doen.

Hilda: Is goed voor 'm. Kan hij er alvast aan wennen als hij straks vader wordt. Híj wilde zo graag een kind. Zal hij die baby ook straks 's nachts de fles gaan geven, reken maar.

Noor: Zeg, waar is Johan eigenlijk?

Margot: Die zit in Manchester.

Noor: In Manchester? Wat moet hij daar nou? Zo meteen komt de baby en dan zit hij in Manchester. Nou, ik vind 't maar raar hoor.

Hilda: Meneer moest zo nodig weer naar voetbal.

Marc: *(op)* Ach, u bent er al. Wat leuk. Mag ik mezelf even voorstellen? *(geeft de verbouwereerde Noor een hand)* Ik ben Marc. Ik vind het erg prettig u nu toch eens eindelijk te ontmoeten.

Hilda: Jij zou toch nog even wachten?

Marc: Ze stond erop dat ik meeinging. En u bent natuurlijk de vader. *(geeft Bob een hand)* Ook heel erg prettig met u kennis te maken. U heeft in Zuid Afrika uw heup gebroken hè? Is daar weer alles goed mee?

Bob: Nou, niet om over naar huis te schrijven. Maar mag ik u vragen wie u bent?

Hilda: Marc is dokter.

Noor: *(beetje geschrokken)* Een dokter? Maar is er dan iets mis met één van jullie? Nee toch, hè?

Rachel: *(tijdens de laatste zin op)* Nee hoor. *(geeft Marc een arm en drukt zich tegen hem aan)* Marc is gewoon mijn man.

Bob: *(heeft dat NIET gehoord. Alles wat hij ziet is, dat Rachel ook zwanger is. Zijn ogen sperren zich weer wagenwijd open en hij begint te wijzen)* Deze is ook al zwanger, Noor.

Noor: *(haar mond staat nog steeds open van verbijstering)* Is deze... dokter je man?

Bob: *(breed grijnzend)* Ja, leuk hè? Is dat een verrassing, of niet?

Noor: En je bent ook al zwanger.

Rachel: Aan je ogen mankeer je niets, mam. *(kust haar op de wang)*
Goeie reis gehad?

Noor: Ja, laten we het nu niet over mijn reis hebben hè. Jij bent met deze... dókter getrouwd en eh... *(knikt richting Rachels buik)*

Rachel: *(vreselijk genietend)* ...hij heeft me ook zwanger gemaakt, ja. Wat een schavuit hè?

HET EIND VAN HET STUK

Bob: O, gelukkig maar, want mijn geld is op. *(iedereen lacht, behalve Noor. Rachel gaat daarna door met enkele hoge gilletjes)* Ja, zo leuk was het ook weer niet, schatje.

Rachel: *(hoog angstig stemmetje)* Ik heb, ik heb... *(weer enkele gilletjes)*
Ik heb mijn eerste Wee. *(gooit er nog één hoge gil uit en begint dan als een razende te zuchten)*

Marc: *(Tonia, Paul en Arnoud komen meteen overeind)* Blijf zuchten, liefje.

Rachel: Ja, ik doe niet anders.

Noor: *(is nu ook opgestaan. Lichte paniek)* O jee, ze gaat bevallen. Bob! Ze gaat bevallen. Bob, wat doen we nou?

Bob: *(luchtig)* Ons nergens zorgen om maken, lieve schat. We hebben een dokter in de familie.

Truus: *(verbaasd)* Is de dokter er dan al? O, haar man natuurlijk. Nou dan kan jij je gelijk waar maken, dokter.

Rachel: O, daar is er weer een. *(hoge gilletjes)*

Marc: Da's al kort op elkaar. We moeten haar snel op een bed leggen. *(Rachel begint weer te zuchten)*

Arnoud: Da's goed. Zuchten. *(zucht 3x met het ritme van Rachel mee)*
Dat heb ik op de zwangerschapslessen samen met Hilda geleerd. Je moet goed blijven zuchten. *(zucht weer overdreven mee)*

Noor: O, ze gaat bevallen. Hier in ons huis, Bob. Ze gaat in ons huis bevallen.

Bob: Ja, maar goed dat we niet kleiner zijn gaan wonen, hè? Dan had ze misschien wel hier op de bank moeten bevallen.

Marc: *(tegen Paul en Arnoud)* Kunnen jullie haar optillen?

Paul: Dat denk ik wel. Wat ga jij dan doen?

Marc: Ik ga mijn tas uit de auto halen. *(af)*

Truus: Nou, mooie dokter. Als het kritiek wordt gaat ie er vandoor.

Paul: Nou, zullen we dan maar? *(de sterkste van de twee pakt Rachel onder de oksels, de ander de benen)*

Rachel: Ja, rustig aan, ik voel weer een... *(hoge gilletjes)*

Arnoud: *(geschrokken tegen Paul)* Wat denk je, moeten we haar weer neerzetten?

Noor: Hè, net nou de dokter weg is. Gaat het alweer wat beter, liefje? *(Rachel schudt, al gilletjes slakend heftig van nee)*

Hilda: Jullie kunnen haar beter naar de werkkamer van pa dragen. Daar staat een grote divan.

Noor: Ja, maar die is natuurlijk heel erg stoffig. Ik leg er wel even een schoon laken op. *(in een drafje af)*

Paul: Nou, kom op, Arnoud, tillen die hap. *(als ze Rachel naar de haldeur dragen zucht Arnoud overdreven en ritmisch met Rachel mee. Alledrie af)*

Hilda: Wat een toestand zeg. Ik hoop niet dat dat bij mij ook zo gaat.

Margot: Nou, ik teken ervoor.

Tonia: *(is weer gaan zitten)* Nou, ik ook.

Truus: Ik ga even kijken of dat wel allemaal goed gaat, daar. *(af)*

Bob: Zo hé, dat gaat lekker vlot zo. *(tot Hilda)* Voordat jij eruit wilde komen waren we twintig uur verder.

Margot: En ik, pap?

Bob: Jij had ongelooflijke haast. Binnen een half uurtje was jij er uitgefloept.

Hilda: Twintig uur? Dat geloof ik niet. Dan had ma me dat zeker wel eens verteld.

Bob: Nou, je moeder is niet zo snel met dit soort toestanden te vertellen, hoor lieverd.

Hilda: Welja, noem het maar gewoon toestanden.

Noor: *(in de deuropening)* Het hoofdje is al te zien, Bob.

Bob: *(breed grijnzend)* Wat ik al zei: dit gaat lekker vlot allemaal. *(achter het toneel begint een baby te huilen. De ogen van Noor sperren zich wagenwijd open)* Bób! Het is er al! *(het huilen gaat over van zachtjes naar een stuk harder. Noor af)*

Bob: *(springt overeind)* Mijn eerste kleinkind is gearriveerd. *(in een drafje af)*

Margot: Nou, hier teken ik écht voor.

Hilda: Áu!

Margot: Wát? Krijg jij ook al je eerste Wee? *(Hilda heeft onder zich gegraaid en haalt een breinaald tevoorschijn. Margot schiet in de lach)* Die gebruikten ze vroeger héél ergens anders voor. *(komt overeind)* Ik

denk dat ik eens naar mijn neefje ga kijken. (*staat op*)

Tonia: Goh hé, wat snel allemaal. (*staat op*)

Hilda: (*als Margot en Tonia al bij de haldeur zijn*) Ja, wacht op mij?
(*Margot trekt haar, samen met Tonia uit de bank. Alledrie af. Het huilen wordt nu oorverdovend hard*)

(*baby op met bord, waarop staat: **EIND GOED, AL GOED...** Dan draait hij het bord om, waarop staat: **EINDE !***)

EINDE

TIP VAN DE SCHRIJVER:

Als Bob opkomt om het applaus in ontvangst te nemen heeft hij een pop (of een échte baby...?) in zijn armen. In het dekontje zit onderaan een rubberen kruik, waarvan hij (als hij buigt) de dop losdraait. Zodoende kan het water over zijn broek lopen en... lijkt het alsof de baby piest!

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto